

Rejseberetning

Legatmodtager Alexander Poulsen skoleår 21/22

Først og fremmest skylder jeg en stor tak til den anonyme donor, hvis legat jeg var så velsignet at modtage. Der skal også lyde en stor tak til de lærere, som nominerede mig til legatet.

Uden legatet var det ikke blevet til meget mere end en cykelferie rundt i Danmark i mit sabbatår. Med legatet fik jeg i stedet muligheden for at rejse 3 måneder rundt i sydøstasien med min gode gymnasiekammerat Asbjørn.

Jeg har lavet denne rejseberetning ud fra devisen om at billeder siger mere end tusinde ord.

Singapore

Første stop på rejsen var østaten Singapore. Her fik jeg for første gang oplevelsen af en pulserende asiatisk millionby.

Jeg husker Singapore for byens flotte og unikke arkitektur. Det var helt tydeligt et gennemgående tema i byen, at det hypermoderne skulle kombineres med det tropiske.

Mange af de enorme moderne bygninger i centrum var beklædt med slyngplanter og udstyret med store terrasser, hvor der voksede store palmer. Selv lufthavnen havde en stor tropisk have med tilhørende vandfald.

Meget af tiden i byen gik med at udforske de arkitektoniske perler. Vi var bl.a. på toppen af det ikoniske hotel "Marina Bay Sands", hvor vi kunne nyde en vild udsigt over byen. Herefter besøgte vi Gardens by the Bay.

Singapore bød endvidere på en stor kulturel diversitet. På vores lange gåture rundt i byen besøgte vi mange buddhistiske og hinduistiske templer, samt moskeer og kirker.

Sidst men ikke mindst bød Singapore også på mange kulinariske oplevelser i de utallige madboder, der er samlet i store food courts rundt i byen. Her fik jeg kinesisk mad i verdensklasse.

Indonesien

Efter Singapore gik turen videre til Bali i Indonesien. Vi brugte de første dage på at surfe og nyde de flotte strande. På Bali fik vi også vores første oplevelse med at bo på et rigtig backpacker hostel og det var en meget positiv oplevelse. Under hele rejsen har jeg mødt utroligt mange søde, åbne og rare mennesker på hostels og det er blevet til mange nye bekendtskaber.

Fra kysten tog vi ind midt på øen, hvor der var meget jungle, flotte rismarker og hindutempler i massevis.

Vores sidste gøremål på Bali var at bestige den aktive vulkan Batur midt om natten, for at se solopgangen fra toppen. Under opstigningen så jeg den smukkeste stjernehimmel jeg nogensinde har set, man kunne endda se Mars som en lille rød plet på himlen. Vejret var heldigvis med os, så vi fik fornøjelsen af en flot solopgang fra toppen af vulkanen.

Fra Bali sejlede vi til Gili øerne. Gili bød på fantastiske paradisstrande, solnedgange og en totalt afslappet lokalbefolkning. Der var ydermere et flot undervandsliv. Jeg så mange flotte fisk, koraller og mange store havskildpadder.

Næste stop var øen Lombok. Den store oplevelse på Lombok var at bestige det 3800 meter høje bjerg Rinjani, der også er aktiv vulkan. Jeg kom på en tre dages ekspedition i en gruppe med fire andre nordeuropæere. Den første dag gik vi i omtrent 9 timer til toppen af det store krater på vulkanen. Her slog vi lejr for natten. Kl. 2 om natten startede vi turen mod toppen af bjerget. Der var desværre skyet under solopgangen, men heldigvis drev skyerne væk og vi fik en fantastisk udsigt fra toppen af bjerget.

Samme dag vandrede vi ned i bunden af krateret til kratersøen, hvor vi slog lejr for natten. På tredjedagen besteg vi den modsatte side af krateret og fortsatte ned til bunden af vulkanen. Det var en helt utrolig oplevelse.

Efter bjergbestigningen på Lombok tog vi på en fire dages bådture fra Lombok til øen Flores. Bådturen bød på et hav af fantastiske oplevelser. Vi snorklede med verdens største fisk, hvalhajer, så massere af legesyge delfiner og flyvefisk. Båden lagde også an ved Komodo nationalpark, hvor vi så flere komodovaraner og meget flot natur.

Endestationen på vores båd tur var havnebyen Labuan Bajo på Flores. Det mest mindeværdige fra vores dage på Flores var en helt fantastisk dykkertur i Komodo nationalpark. På turen så vi en kæmpe djævlerokke med et vingefang på mere end 4 meter, mange revhajer, havskildpadder, en store moræne og et helt utroligt koralrev.

Malaysia

Vores første stop i Malaysia var hovedstaden, Kuala Lumpur. Inden afrejsen vidste jeg ikke meget om byen, men den skulle vise sig at være den storby jeg syntes bedst om på hele turen.

Byen er både meget moderne med høje skyskrabere og dyre shoppingcentre og minder på dette punkt meget om Singapore, men byen indeholder også meget historie og kultur.

Vi brugte den første dag på at vandre gennem centrum af byen. Her så vi selvfølgelig byen varetægt, de verdensberømte Petrona Towers, der er verdens højeste tvilligetårne og verdens 7. højeste bygning. Vi så også mange andre imponerende moderne bygningsværker, som det fremgår af billederne.

På vej gennem bydelen "Little India" blev vi inviteret indenfor i en moske, hvor vi fik en privat rundvisning og en koran. Det var en interessant oplevelse.

Lidt uden for centrum så vi mange flotte historiske bygninger, bl.a. sultan Abdul Samads gamle palads.

På andendagen i byen var vores fokus på det kulturelle. Vi besøgte Batu Caves, der er et betydningsfuldt sted for hinduer. Batu Caves er især kendt for den 43 meter høje statue af hinduguden Murugan ved indgangen, som ganske vist er et imponerende syn.

Herefter besøgte vi det kinesiske Thean Hou tempel og Nationalmoskeen.

Dagen efter fløj vi til Kutzing på det nordvestlige Borneo. Jeg kunne sagtens have brugt flere dage i Kuala Lumpur.

Resten af vores tid i Malaysia brugte vi på øen Borneo, hvor vi fik et hav af utrolige oplevelser. Borneo er især kendt for sin fantastiske natur og utrolige dyreliv, men også for sin unikke kultur. De lokale stammer på øen er historisk kendt for at bo i "longhouses", der kort fortalte er landsbyer på pæle samlet under et tag. I disse landsbyer boede "headhunters". Begrebet "headhunters" refererer til at stammerne indsamlede kranier fra deres faldne fjender og brugte dem til alskens ritualer. Vi skulle heldigvis få rig mulighed for at få et større indblik i denne spændende kultur.

En af de første dage besøgte vi et "longhouse", hvor de stadig havde de gamle kranier hængende.

Samme dag tog vi også ud til et stort naturreservat, hvor vi var så heldige at se flere orangutanger. Borneo er et af de eneste steder i verden, hvor der er vildtlevende orangutanger.

Den efterfølgende dag var vi ude at besøge en stor drypstenshule. Det var en stor oplevelse. Jeg har tidligere set stalagmitter og stalakitter, men jeg har aldrig før set dem vokse sammen til så enorme søjler. Kalkstenen i hulen er da også dannet for 170 millioner år siden. Hulen var desuden fyldt med utallige flagermus.

På Borneo var vi ude at vandre i mange nationalparker. De to første vi besøgte var Kubah og Santubong. Det var første gang vi rigtigt var ude at vandre i junglen og det gjorde noget af et indtryk. Der var utroligt mange flotte blomster (herunder kødædende planter) og alskens mærkværdige insekter.

En af vores første dage på Borneo var vi så heldige at støde ind i en rejsende, der gennem lokale kontakter havde fået et tilbud om at komme ud at bo hos en lokal stamme langt ude i junglen. Da han spurgte os om vi ville med, svarede vi selvfølgelig ja.

For at komme ud til stammen skulle vi køre 5 timer i bil fra byen hvor vi boede, for derefter at køre på ladet af en pickup gennem små veje i junglen. På et tidspunkt kunne man ikke komme nærmere i bil og vi måtte gå resten af vejen. Stammens "longhouse" lå sandelig langt ude i junglen.

Det var en flot vandretur gennem junglen og over floder. Da vi kom op i højderne kunne vi se vores "longhouse", hvor vi skulle tilbringe de næste tre dage. Omkring landsbyen lå peberfarme, da stammen i dag hovedsageligt lever af at være peberbønder.

Tæt på byen fik vi vores første kulturelle overraskelse, da vores guide begynder at lave nogle høje fuglekald, som blev besvaret længere fremme. Iban stammen råber aldrig et navn gennem junglen, da dette kan misbruges af onde ånder. I stedet benytter de sig af forskellige fuglekald.

Kort efter ankom vi til vores "longhouse". Det var indrette med en lang gang under halvtag, der var forbundet til et stort opholdsrum, der igen var forbundet til 16 små separate boliger. Vi blev indlogeret hos en af familierne.

Livet i et longhouse er utroligt socialt. Hver eneste aften spiste vi aftensmad med flere andre familier og bagefter samledes alle mændene i det store opholdsrum og snakkede til langt ud på natten. Sådan var det hver aften.

Vores første aften udspurgte vi de lokale om alt mellem himmel og jord i håbet om at lære denne meget anderledes kultur at kende og vi blev ikke skuffede.

Iban stammen har nok den mest mærkværdige skabelsesberetninger jeg nogensinde har hørt. De tror på, at der i starten kun var månen og en ugle, og at disse to var meget tæt knyttet til hinanden. Men så en dag blev uglen trukket til Jorden. Månen blev så ked af det, at den rev sine børn i stykker og disse stykker blev til stjernerne på himlen. Uglen blev også så ked af det at den rev sine børn i stykker og disse stykker faldt ned på Jorden og blev til alt levende herunder også mennesket.

Vi spurgte også nærmere ind til stammens overtro. Iban stammen er anemister dvs at de tror på naturens besjæling, ånder osv. Dette fremgår bl.a. ved at de tror på forskellige varslere i naturen, fx bestemte fugle der bringer ulykke. De tror også på ånder og de har derfor mange små træfigurer rundt omkring for at skræmme disse ånder væk.

Jeg kunne selvfølgelig ikke dy mig for at spørge lidt ind til stammens fortid som "headhunters". Det viste sig desværre at den sidste levende headhunter i stammen var død for kort tid siden. Han havde ellers deltaget i det sidste officielle (her bruger jeg ordet officielle, fordi der går rygter om nyere) togt. Dette var mod Japanerne under 2. Verdenskrig. Her led de lokale stammer dog et frygteligt nederlag, da de troede at deres amuletter ville beskytte dem for Japanernes kugler. Amuletterne virkede ikke efter hensigten.

Vores "longhouse" var beliggende på et bjerg, der faktisk var af stor betydning for Iban stammen. Det var på dette bjerg, at de lokale stammer gjorde en sidste stand mod den engelske kolonimagt i sin tid. Bjerget betragtes derfor som helligt. Der kunne stadig ses dele af Iban stammens fæstningsværker rundt omkring.

Stammens høvding var også så flink at vise os sin manchete som var gået i arv i mange generationer. Han forsikrede os om at sværdet havde været i hænderne på store hovedjægere.

Den efterfølgende dag gik vi en længere tur gennem junglen for at komme ned til en flod, hvor vi fiskede med hjemmelavede harpuner. På turen ned til floden høstede vi indmaden af en palme. De lokale fandt også mange maddiker i rådne palmer.

Vi fulgte floden i nogle kilometer. Jeg var tæt på at spidde en fisk flere gange, dog uden held.

Heldigvis var de lokale noget bedre og da vi slog lejr havde de fanget mange fisk. De fangede sågar en skildpadde som de ristede på bålet. De tilberedte fisk og ris i bambuspinde over bålet. Herefter ristede de skildpaddens indvolde og maddiker. Fisken var virkelig god. Det samme kan desværre ikke siges om hverken maddiker eller indmaden af en skildpadde, men det var uden tvivl en oplevelse.

Tilbage i landsbyen så vi stammens kamphaner. Vi fik også lov til at smage på deres hjemmebryggede risvin.

På trejdedagen vendte vi tilbage til civilisationen. Jeg husker især denne vandretur for de mange blodigler, vi stiftede bekendtskab med på vejen. Asbjørn havde vel omkring 30 blodigler kravlende på sig under vandringen tilbage gennem junglen.

De sidste dage på Borneo blev benyttet til at besøge diverse nationalparker. Vi besøgte nationalparken Bako, hvor vi også overnattede. Bako bød både på et flot landskab med dets store junglebeklædte kalkstensformationer og et rigt dyreliv. Vi så bl.a. næseaber og bartesvin. Om natten var vi på nattevandringen for at se forskellige kryb. Her så vi flere forskellige typer af giftige slanger og insekter.

Efter Bako tog vi ud til Wetlands National Park, hvor vi sejlede rundt i en stor mangroveskov. Her var vi heldige at se en stor saltvandkrokodille.

Efter nogle fantastiske uger på Borneo fløj vi til Filippinerne.

Filippinerne

Vi tilbragte den første uge i landet i den nordlige del (det nordlige Luzon). Mange er bekendte med de flotte paradisisøer der findes i Filippinerne, men få er klar over at den nordlige del af landet også er værd at besøge.

Landskabet her var frodigt, med store bjerge, vulkaner, rismarker og vandfald.

Vores første stop var den lille by Banaue, der er kendt for sine store og ældgamle rismarker. Stedet kaldes af nogle verdens 8. vidunder, og området er da også spektakulært. Vi brugte vores dage her på at vandre rundt i det smukke landskab.

Skæbnen ville, at vi en aften kom til at snakke med lokal ældre mand, Romeo. Han fortalte os, at han i 1970'erne havde solgt nogle gamle lokale antikviteter til en antropolog fra Holland, og at de efterfølgende var blevet udstillet på Moesgaard museum. Verden er sandelig lille!

Herefter tog vi videre til byen Sagada. Her så vi de særlige hængende kister, som den lokale kultur er kendt for.

I Sagada var vi også på en lang hulevandring, der startede i en begravelseshule og tog os gennem underjordiske floder og små tunneller. Det var heldige at ingen af os led af klaustrofobi. I hulerne så vi mange flotte kalkstensformationer.

Fra det nordlige Luzon fløj vi til øen Coron. Øen er især kendt for de mange japanske skibsvrag fra 2. verdenskrig der ligger omkring den. Vi var ude at dykke og snorkle på flere af dem.

På vores mange bådture rundt i området, fik vi også stiftet bekendtskab med øens store laguner med krystalklart vand og undervandsliv.

Fra Coron sejlede vi til øen Palawan. De efterfølgende uger brugte vi på at rejse over øen.

Vores første stop var byen El Nido. Fra El Nido var vi ude på nogle helt fantastiske bådture, hvor vi kunne nyde det smukke landskab, de mange skjulte paradisstrande og store som små laguner.

El Nido blev også stedet hvor jeg så de smukkeste solnedgange jeg måske nogensinde kommer til at se. Desværre kan billeder ikke helt gengive oplevelsen. Vi brugte også nogle dage på at leje scootere og køre rundt inde på øen. Det var en god måde at komme tættere på de lokale. I en lille landsby spillede vi basketball med de lokale unge.

I El Nido var vi også på en mindre bjergbestigning, hvor der pludseligt faldt en skorpion ned på vores guide. Heldigvis blev han ikke stukket af dens brod. På turen så vi også den legendariske hornbill-fugl.

Fra El Nido gik turen videre til den lille by Port Barton. Her stod programmet igen på båd- og scooterture, men jeg husker især huske tiden i byen for de lokale. Fordi byen var så lille og der var få turister, fik vi god mulighed for at snakke med de lokale. Vi blev bl.a. inviteret til fødselsdagsfest hos vores værts søn, hvor hovedretten var stegt grisehoved.

Vores sidste stop på Palawan var Puerto Princesa. Her var vi ude at se Puerto Princesa Underground River. Floden er en 8,2 km lang underjordisk flod og er en af verdens syv nye vidundere. Det var en helt unik oplevelse at sejle op ad floden ind i hjertet af et bjerg, mens store kalkstensformationer rejste sig op på begge sider af en.

Den underjordiske flod blev den sidste oplevelse på en helt fantastisk rejse jeg aldrig kommer til at glemme. Det var med en følelse af vemod at jeg reste hjem til Danmark igen og jeg kan ikke vente til jeg skal afsted næste gang.